TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY

TENGERECKI PÁL

TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY

TENGERECKI PÁL

GYERMEKVERSEK

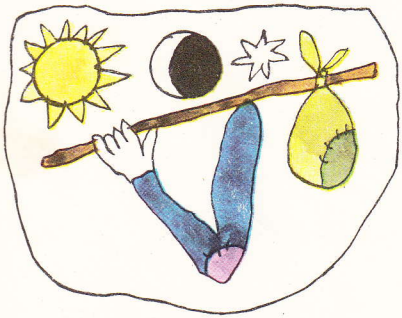

MÓRA KÖNYVKIADÓ · BUDAPEST, 1970

TENGERECKI PÁL

Szil,
szál,
szalma-
szál!

Merre jár a Pál?

Tenger szélén?
Hegyek élén?
Havas sziklák
meredélyén?

Hol bolyong
a messzivágyó,
tűzhegyjáró,
felhőszálló

Tengerecki Pál?

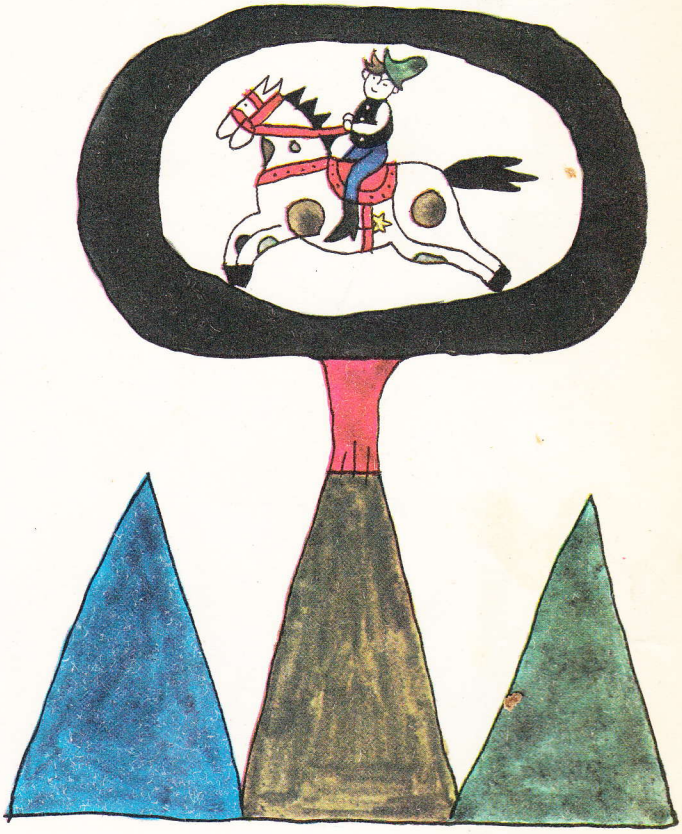

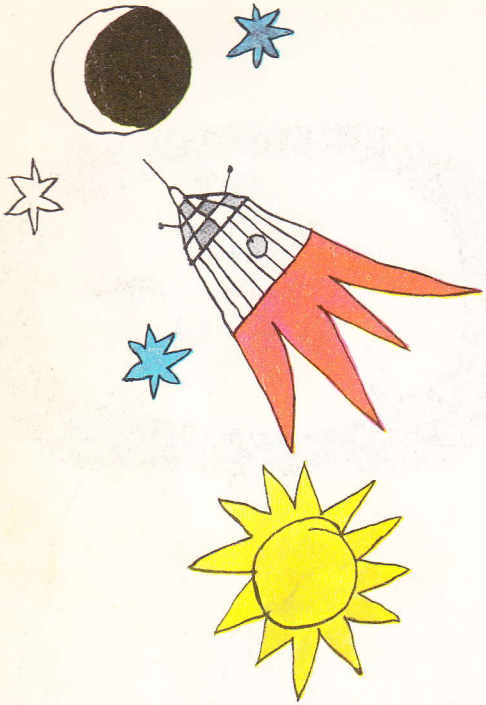

Hol a Bajkál halat dajkál,
kis pej lován ott poroszkál.

Hol porzik a nagy zuhatag,
arany szitakötőt itat.

Megfújja fény-trombitáját,
felölti neon-ruháját.

Viharcsónak legelején
száll a tűztenger tetején.

Göncölszekér útját rója
ezüstszínű űrhajója.

Varázsdallal, muzsikával
harcot vív a Fagykirállyal.

Siklik villanyfelhők szélén,
kóborol a tenger mélyén.

Szil,
szál,
szalma-
szál!

Gyere haza, Pál!

Vándor kedved
meddig éled?
Játszanék már
újra véled.

Messzeségből
hozzám térj meg!
Tőlem többé
el ne tévedj,

ecki,
becki,
tengerecki,

Tengerecki Pál!

KENDER ZSUP

Az ő nyári
kalapjuk...
Elöl-hátul
csupa lyuk!

Árpaszalma
kender zsup...
Ha szél viszi,
elfogjuk!

Ha a nap süt,
fenntartjuk!
De ha esik,
eldugjuk!

Zsup! Zsup!
Kender zsup!
Ha elázott,
kidobjuk!

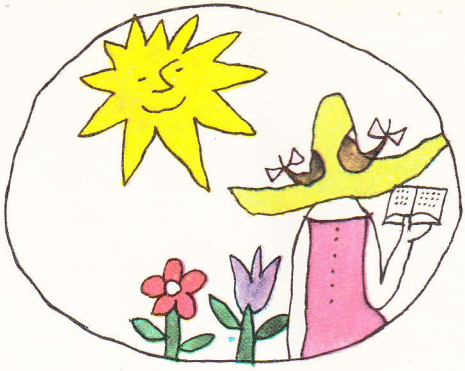

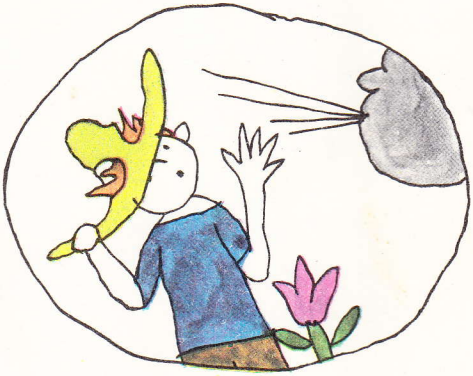

LOMP

Lapos láp.
Lápos lap.
Lompos lép.
Lépes lomp.

Libegő kolomp!

A Balaton közepében,
húszan ültek benne éppen! -
Megfordult a komp!

Limp!
Lamp!
Lomp!

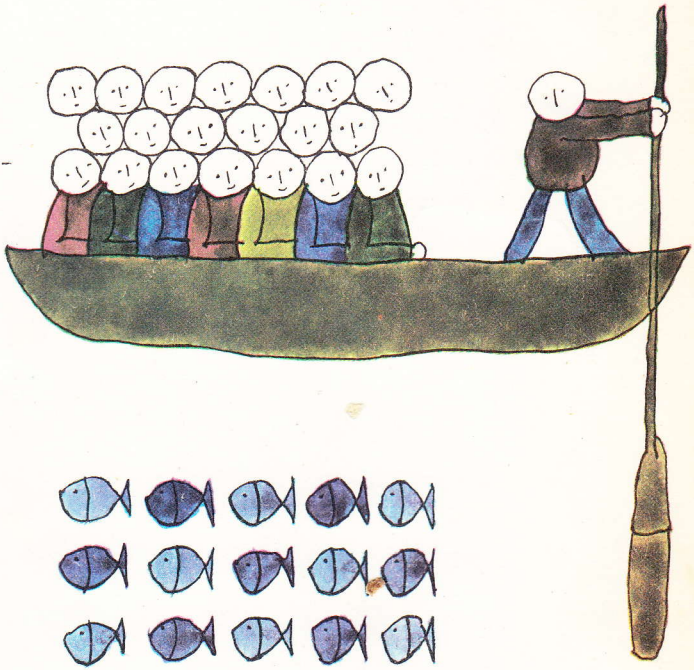

LABODA

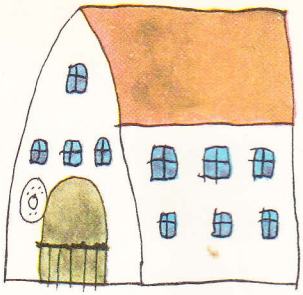

Nincs messze a
tanoda,
indul oda
Laboda.
Siess, siess, Laboda:
lábad ide, amoda!

Messze volt a
tanoda,
el is késett
Laboda,
fagylaltba vájt
a foga,
nem ért időben
oda.

Zengett a nagy
tanoda,
bizony bömbölt
Laboda.
Ne késs többé, Laboda:
lábad ide, amoda!

TÖRPETÁNC

Fenn a hegyen
körbe, körbe...
Tűztáncot jár
három törpe.

Rátiporva
kőre, rögre,
azt huhogják
megpörögve:

Hipp-hopp,
hepe-hupa,
avar-muhar,
jaj de puha!

Zeng a dalunk
mindörökre:
Törpe bögre,
görbe bögre!

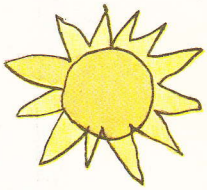

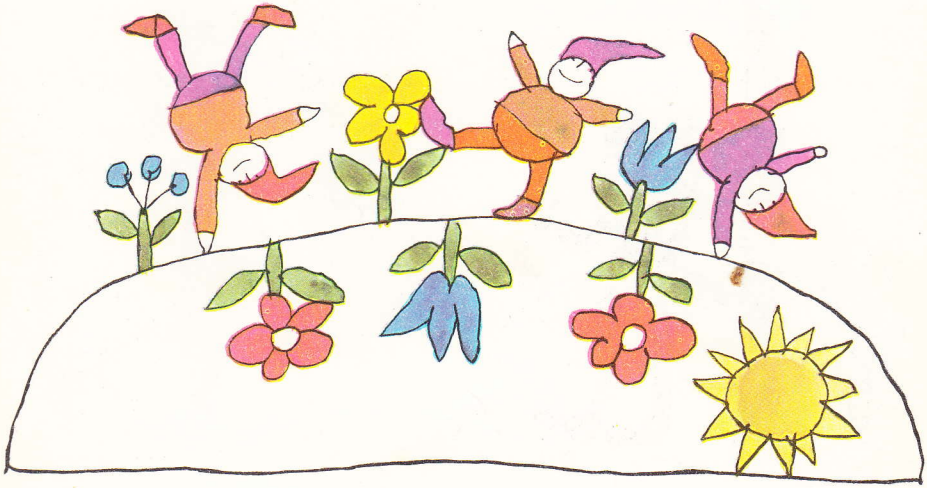

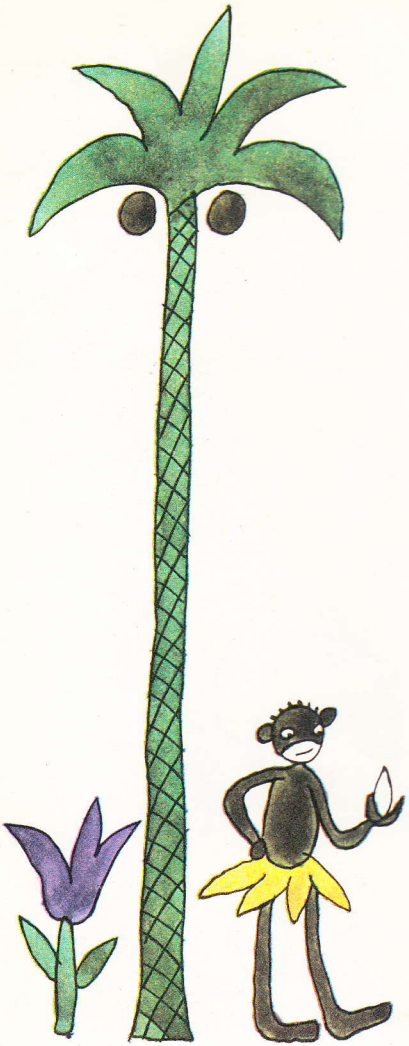

KORSZAKVÁLTÁS

Messze, messze Afrikában,
a Zambézi folyó partján
élt egy apró hottentotta.
Kinn játszott a folyóparton,
sziklák között, a homokba.
Talált egy különös követ...
– Mi lehet ez?... – latolgatta,
latolgatta,
fontolgatta
az apró kis hottentotta;
eldönteni mégsem tudta.

Arra ballag Öregapó,
a legbölcsebb hottentotta.

Hozzárohan,
megkérdezi:

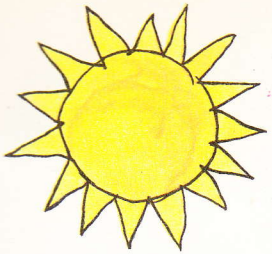

– Öregapó!
Mi ez a kő?
Itt találtam a homokban.

Nézi, nézi Öregapó,
a legbölcsebb hottentotta:
– Mi ez a kő?
Azt sem tudod?!
Ide hallgass, édes fiam!
Ez egy ős-kőkori fegyver!
Egy szakóca.
Egy marokkő!
Lehet harmincezer éves...
Egyik ősöd pattentotta!

Bámul a kis hottentotta...
Kezében az ős szakóca,
lehet harmincezer éves,
egyik őse pattentotta...

– Ám éppen kezébe illik!
Harcol vele. Csapkod. Vagdos.
Csillog-villog, mint a szikra.

– Öregapó!
Bölcsek-bölcse!
Te legnagyobb hottentotta!
Szép ez a kő,
jó ez a kő!
Pattints nekem még egy ilyet...
... ide a másik markomba!

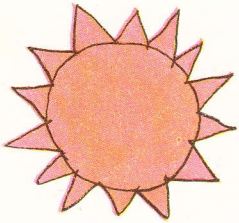

– Hogy még egy ilyet pattintsak?...
Hová gondolsz, édes fiam?!
Messzi múlté ez az ipar...
Hát hol élsz te?
Más divat jár Afrikában!
Hát nem tudod:
réges-régen nem élünk már
a – Pattintott Kőkorszakban!

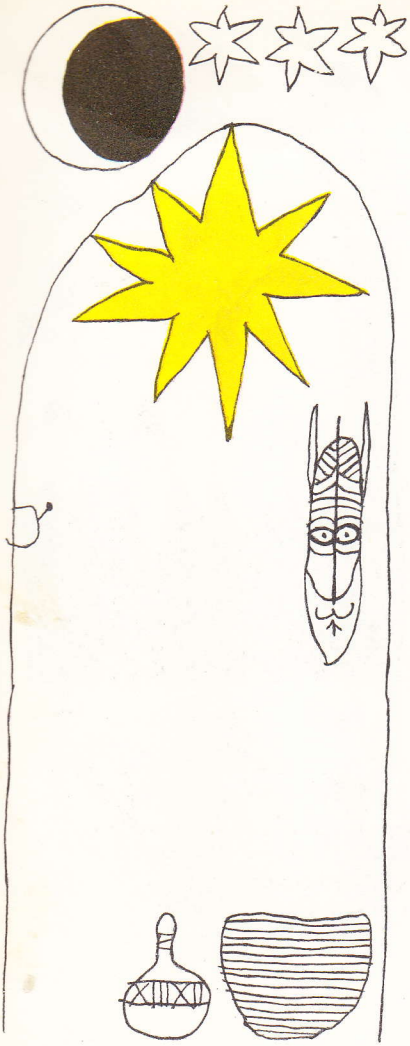

– Hát hol élünk? Öregapó!

– Hogy hol élünk?
Ide figyelj:
a – Kattintott Fénykorszakban!

Imigyen szólt Öregapó,
a legbölcsebb hottentotta.
És mivelhogy alkonyodott,
s éj szállt volna
a
bungalóra
(nyelvével egy nagyot csettint!)
s a villanyt
fel
-kattentotta!

EMBEREK, HEJ, EMBEREK...

Emberek, hej, emberek,
erdőszéli emberek!
Virít-e a kertetek?
Almát, körtét szedtetek?
Én is hozzátok megyek,
felvidulok köztetek!
Madarakra csergetek,
viharfelhőt kergetek,
s ha elmúlt a fergeteg –
akácmézet pergetek!

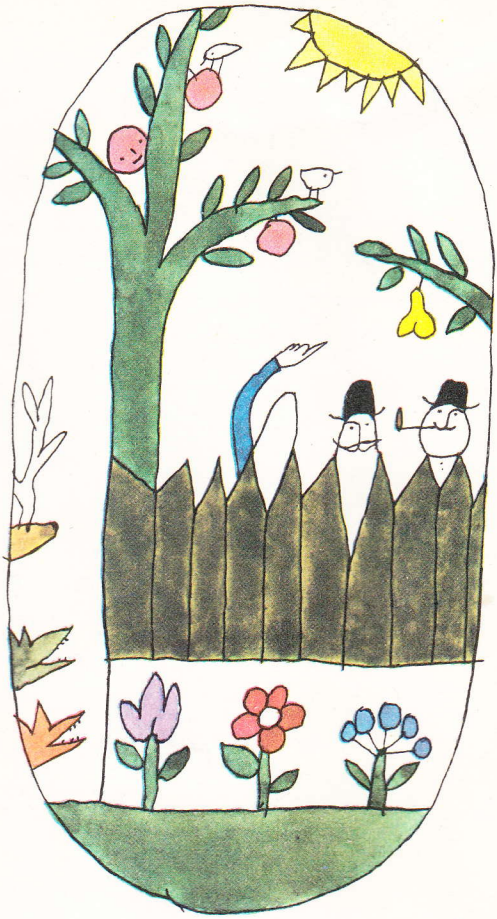

EGY KIS KERTET

Egy kis kertet kerteltem,
benne vermet vermeltem,
répát, retket termeltem.

Répa, retek megérett,
piros héja de fénylett,
ki megette – de szép lett!

BARACSKAI KŐHÍD ALATT

Baracskai kőhíd alatt
barna legény nádat arat,
nagy kévébe fogta,
bá-
na-
tá-
ban
összerippentette,
összeroppantotta
ripp-
ropp-
ra!

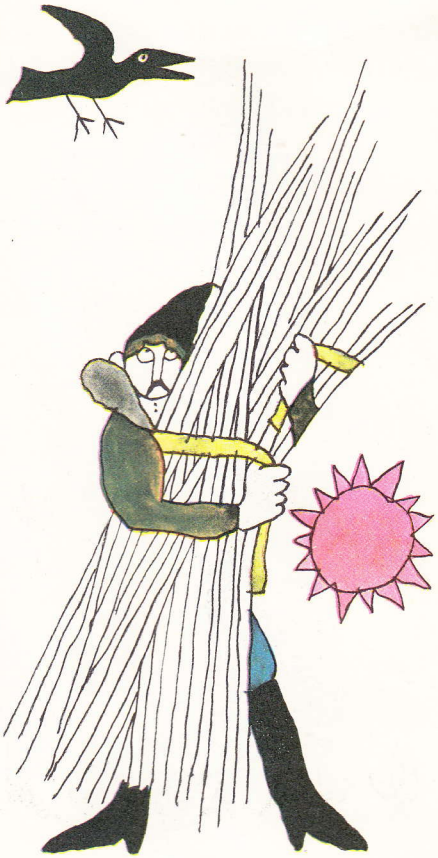

MARABU

Ez a dühödt haragu
sárgalábú marabu
elfelejtett arabul,
így ejthette őt rabul
csalafinta csellel
egy bozontos berber.
Lett belőle jó ragu!
Meg is ette a falu.
Ám a bőrét – bár puha –
kiköpte a pápua.

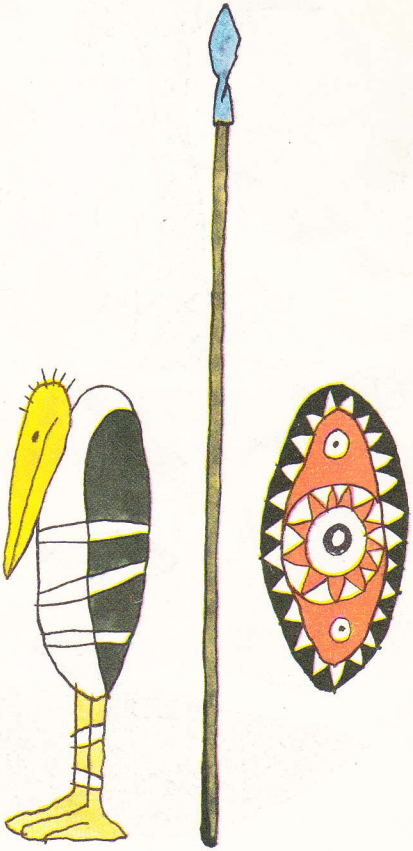

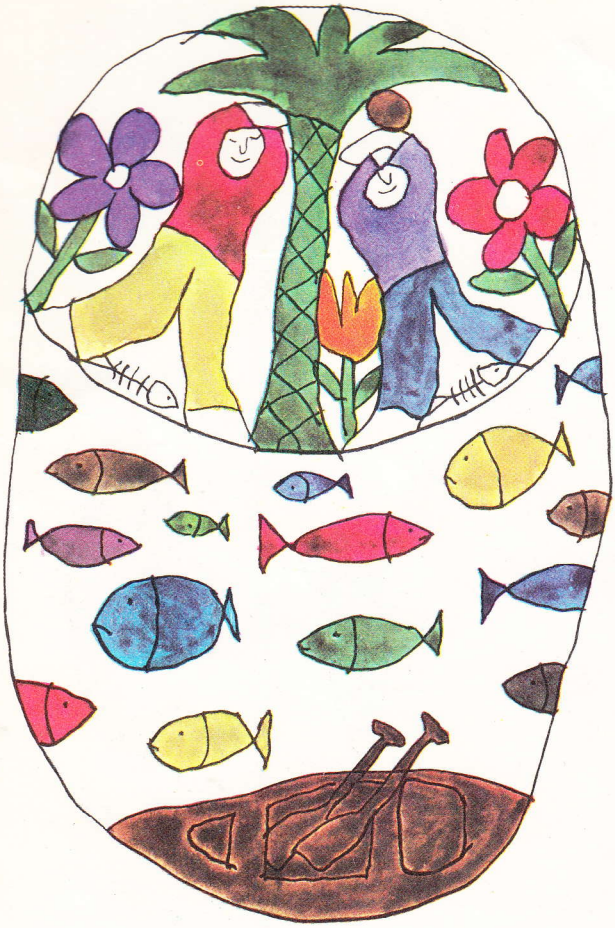

A KÉT DANI

Kis Dani,
nagy Dani,
róluk alig
hallani.

Jött értük egy
kajla csónak,
a tengerre
kihajóztak,
messze tájon,
egy lapájon
partra szálltak,
begubództak,
hírük alig
hallani.

Nagy Dani,
kis Dani,
nincs tovább mit
mondani.

SZABÓDAL

Becses nevem
Bakó Manó –
Nyissz!

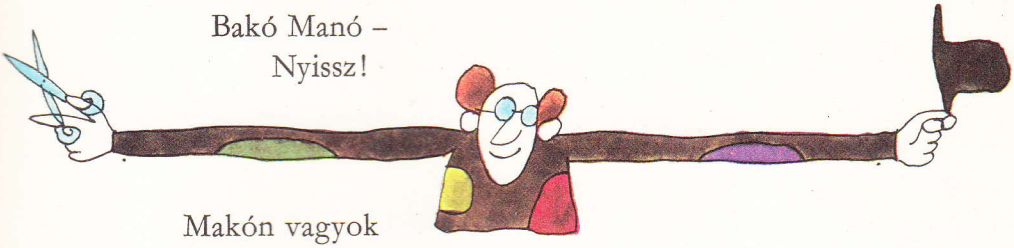

Makón vagyok
zakó szabó –
Nyassz!

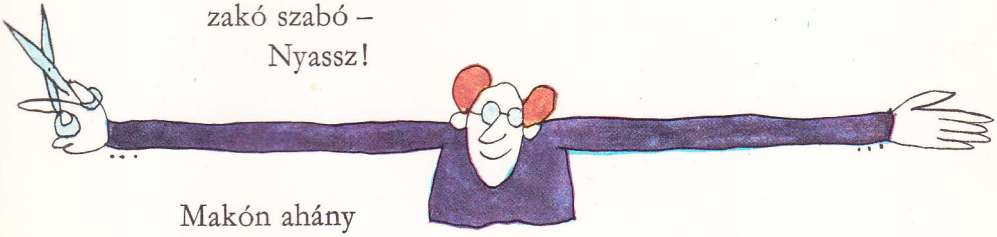

Makón ahány
zakót szabok –
Nyussz!

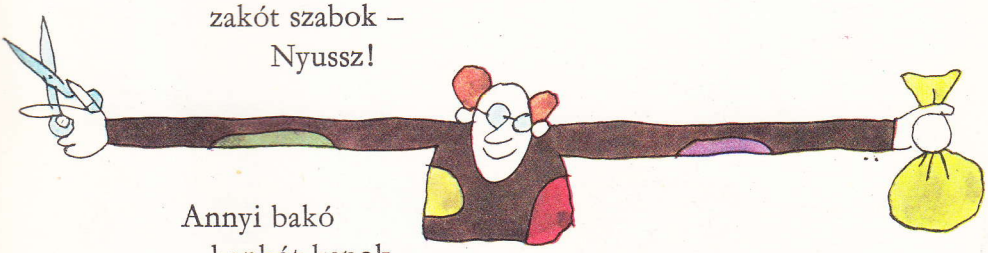

Annyi bakó
bankót kapok –
Nyissz! Nyassz! Nyussz!

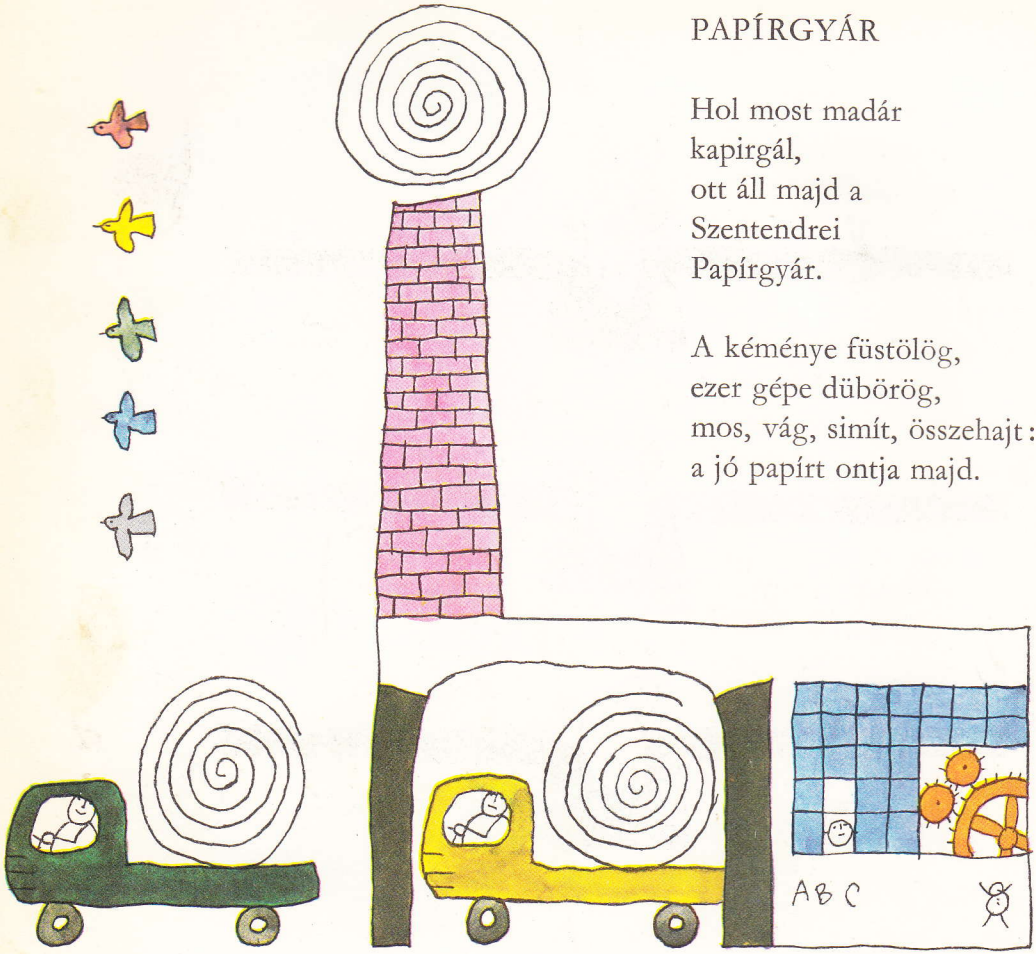

PAPÍRGYÁR

Hol most madár
kapirgál,
ott áll majd a
Szentendrei
Papírgyár.

A kéménye füstölög,
ezer gépe dübörög,
mos, vág, simít, összehajt:
a jó papírt ontja majd.

Szép ceruzám, radírom...
Levelemet megírom,
megírom majd, ha bírom
szentendrei,
szentendrei
papíron.

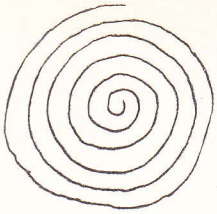

CSILLAGJÁRÓ FEHÉR RÁRÓ

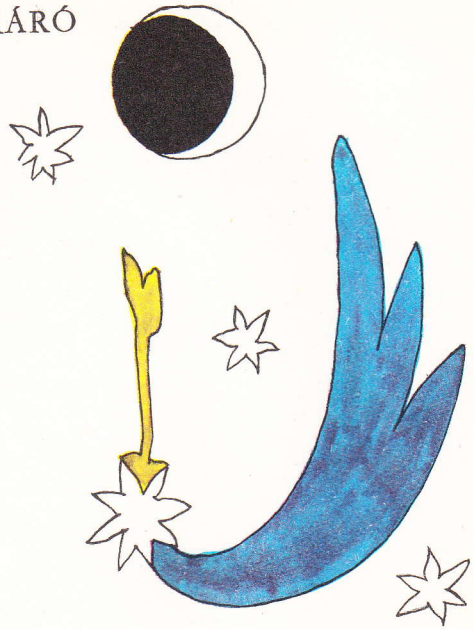

Pám,
pám,
paripám,
földön, vízben, levegőben,
a parányok sűrűjében
s odakinn a csillagűrben,
a fénynél is sebesebben
rohan ám
Csillagjáró
Fehér Ráró,
az én táltos paripám!

Köd a farka, tűz a feje,
üstököst vadászok vele.

Hogyha meghorkantja torkát,
zsákba szorítom az orkánt.

A szügye mély vízben csobog,
meglasszózom a polipot.

Mind megölöm, víva tusát
a sok betegség vírusát.

Sörénye most lángol, ragyog,
táncra perdítem a napot.

Verejtéktől torzon-borzon
a Tejutat végigporzom.

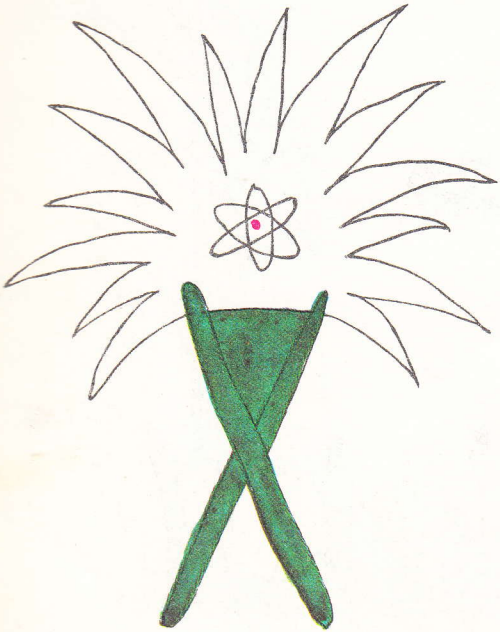

S estére, ha fáradt vagyok,
karámunkba levágtatok.

A Hortobágy hídja mellett
Csillagjáró
Fehér Ráró
paripám már
leheverhet.

A farára
nagyot csapok,
s jó abrakot
adok néki
vacsorára:

táltos zabot:

három tonna atommagot!

ZÓRÁD

Napsütötte Nógrád,
ott lakott a Zórád.
Nem szerette Dórát,
csak az aranyórát.

Egy szép napon Zórád
felhúzta az órát
meg a pisze orrát,
és – elhagyta Dórát...
Gyászba borult Nógrád!

Hej, te kutya Zórád!
Ha nem bírod Dórád,
álljon meg az órád,
s szakadjon a hó rád!

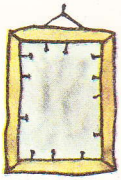

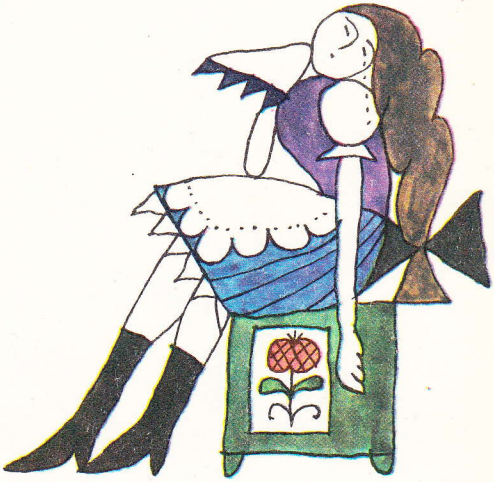

DAL A TÓRÓL

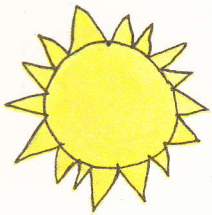

Ez a tó, ha enyim lenne,
mindennap fürödnék benne.

A forró nyár ünnepére
leúsznék a fenekére.

Cirógatnám sok szép halát,
biztatnám a békák karát.

Cimboráznék a csíborral,
kínálgatnám mézzel, borral.

Fésülném a habok fodrát,
ugratnám a vízibolhát,

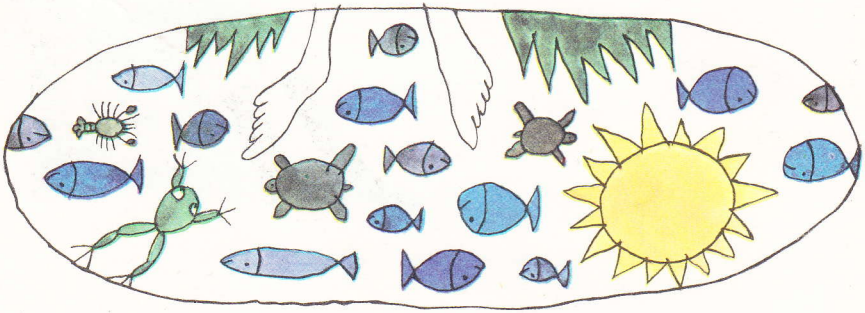

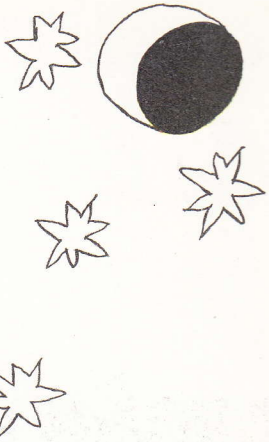

Hínár-karosszékben ülvén
rák ollóját köszörülném.

A sás között, ahogy lóg ott,
bámulnám a vízipókot.

Ha ez a tó enyim lenne,
nap, hold szebben menne benne.

Kék hajnalban, opál estén
a titkait mind kilesném.

Dédelgetném én naphosszat...
Boldog lenne minden moszat.

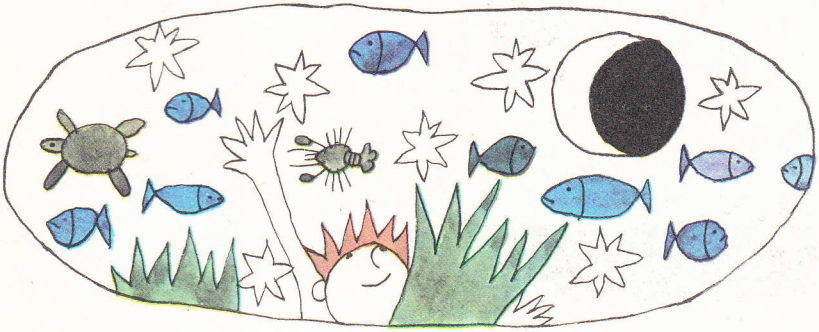

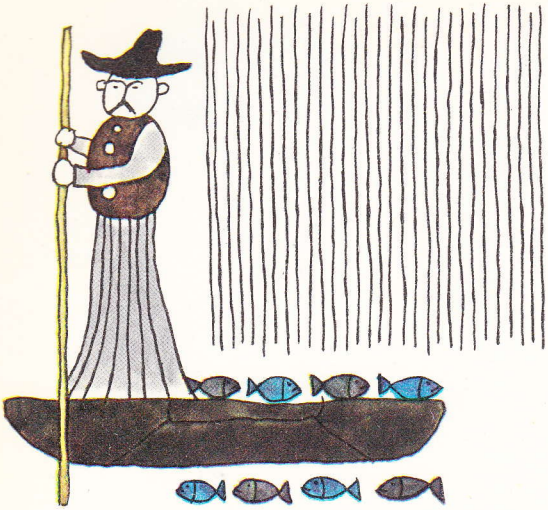

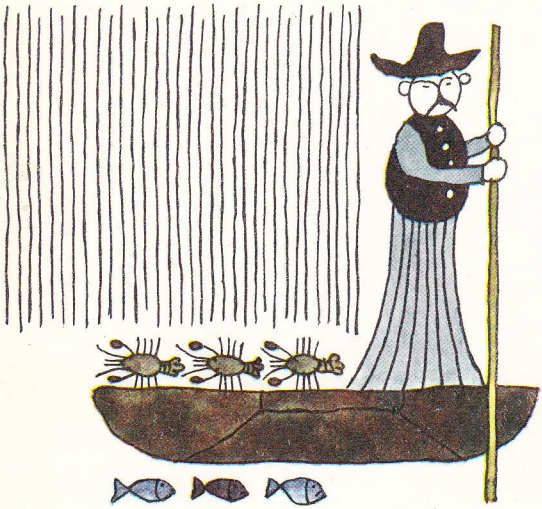

CSÍKÁSZOK

Csíkászok,
pákászok,
madarászok,
pákászok!

Hová lett a tanyátok?

Elnyelte már
rég a róna,
apad a víz
minden tóba.

Az ég is más,
mint azelőtt,
beberregik
a repülők.

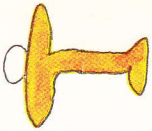

Hegyet, völgyet
patakokat,
felveri a
nyaraló had.

Éldegélünk
mint a morzsán
nádgyökéren,
gyékénytorzsán.

Új élet zeng
éren-lápon...
Helyünk sincs már
a világon!

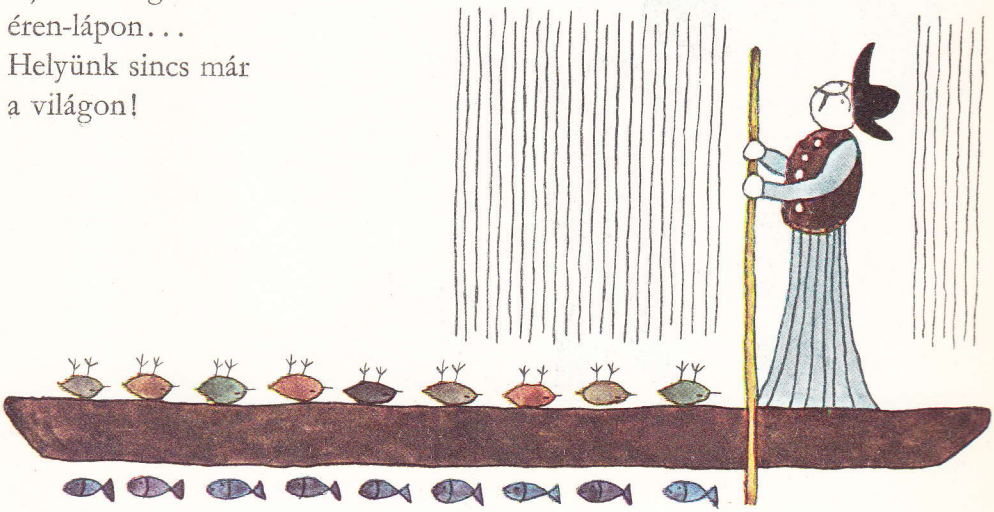

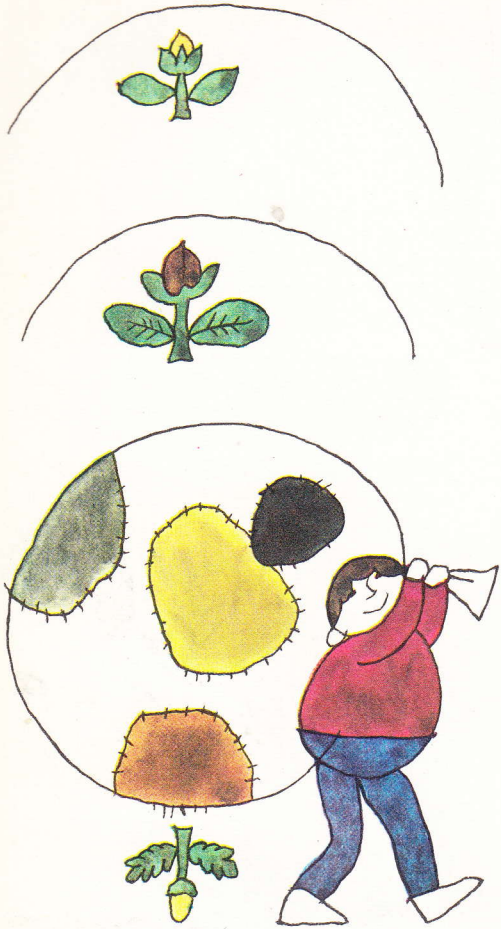

DOMBON

Dombon törik a diót,
hegyormon a mogyorót
– zajuk ide csattog! –,
völgyben meg a makkot.

Három diót feltörtem,
négy mogyorót megettem,
leltem egy zsák makkot
– ebből ti is kaptok!

LÉGY

Kócos a lába a légynek.
(Ha nem hiszed, gyere, nézd meg!)
Mert senki sem fésülgeti...
Ha másként nincs – jó így neki!

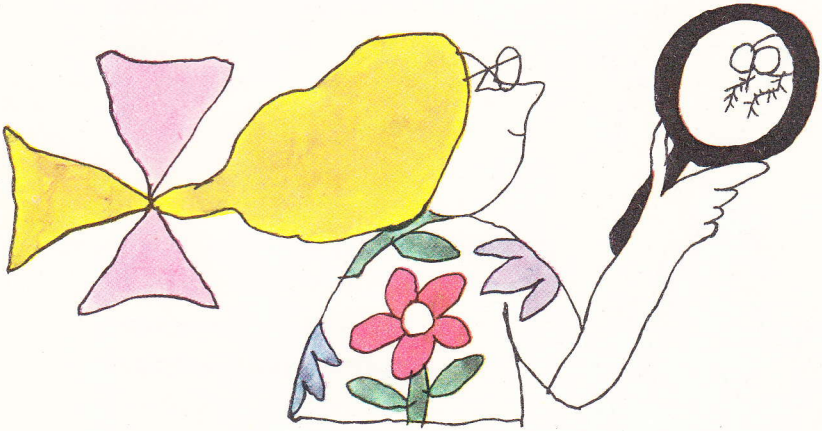

VÁNDOR MÓKA

Elindultunk

Balátára malátáért,
Galántára palántáért,
Rabirázra paprikáért,
Soroksárra salátáért,

Macsoládra – kocsonyáért,
Kocsonyádra – mazsoláért,
Cserenyésre cseresznyéért,
Szerencs-Érre szerencséért,
Pécelre - mézért
Mézeskútra – pénzért.

Jöttünk-mentünk

Nagylaposon – hegyesen,
Homoródon – begyesen,
Hétrongyoson – feszesen,
Lassú-réten – sebesen.

Mit csináltunk?

Hévízen – vacogtunk,
Szomoródon – kacagtunk,
Árnyékoson – napoztunk,
Koplallón – jóllaktunk,
Éberlakon – álmodtunk.

Tolcsván tocsogtunk,
Potyondon potyogtunk,
Szikszón szikkadtunk,
Csuklódon csuklottunk,

Lepénden lepént ettünk,
Legénden legénkedtünk,
Nyíratádon – bolondoztunk,
Bolondócon – nyiratkoztunk,

Szekeresden szekereztünk,
Nekeresden nem-kerestünk,
Heverdelen elhevertünk,
Előréven elrévedtünk.

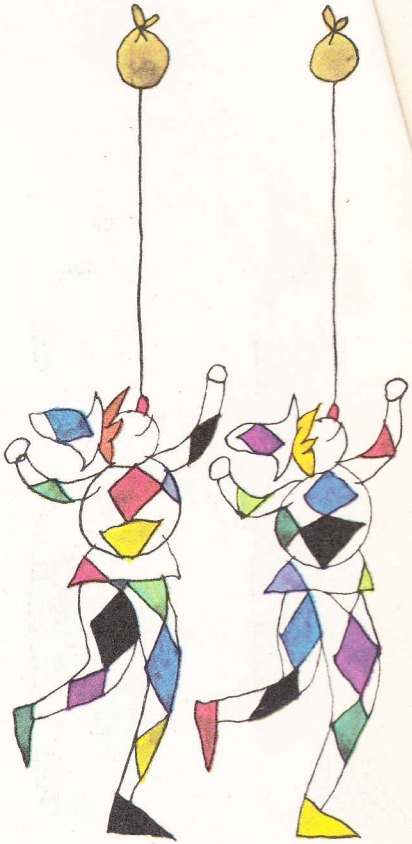

Be is értünk

Verebesre – seregestül,
Seregesre – verebestül,
Fenekesre fenekestül,

Csolnakosra csolnakon,
Lovas-szirtre jó lovon,
Szombathelyre szombaton,

Hangosvölgybe – daltalan,
Dalos-zugba – hangtalan,
Zajgóvárra – zajtalan,

Szomjúhelyre szomjasan,
Gyopárosra párosan,
Boldogkőre, Bársonyosra
bársonyban és boldogan!

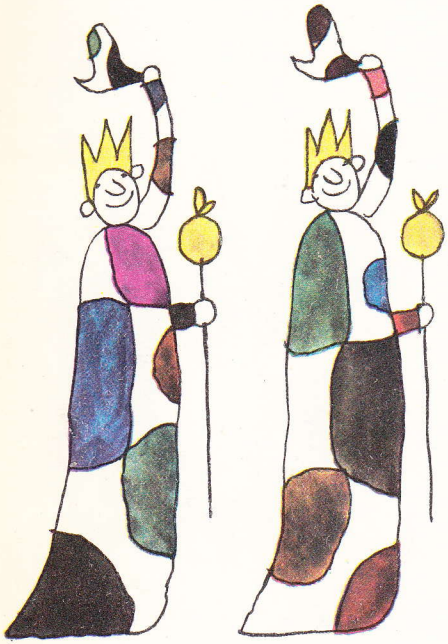

TARTALOM

Tengerecki Pál 5
Kender zsup 8
Lomp 9
Laboda 10
Törpetánc 11
Korszakváltás 12
Emberek, hej, emberek... 16
Egy kis kertet 17
Baracskai kőhíd alatt 18
Marabu 19
A két Dani 20
Szabódal 21
Papírgyár 22
Csillagjáró Fehér Ráró 24
Zórád 27
Dal a tóról 28
Csíkászok 30
Dombon 32
Légy 33
Vándor móka 34

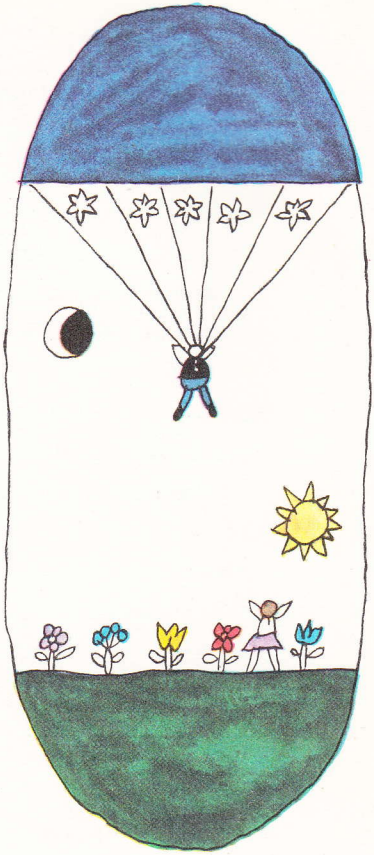

TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY

TENGERECKI PÁL

„Szil, szál, szalmaszál!... ecki, becki, tengerecki, Tengerecki Pál!" E néhány sor népszerűsége jelképezi Tamkó Sirató Károly méltán elismert helyét a gyerekköltészetben. Gyerekversei antológiák révén évek óta ismertté és közkedveltté váltak az óvodákban és az iskolákban. Groteszk humoruk, ötletes rím- és ritmusjátékuk magas művészi színvonalat, sajátos színt jelent gazdag gyermekköltészetünkben.
Ebben a kis verseskönyvben a már ismert, kedvelt darabokat újakkal egészítettük ki. A színes illusztrációkat Réber László a verseket telibe találó játékos-groteszk stílusban készítette.

MÓRA KÖNYVKIADÓ

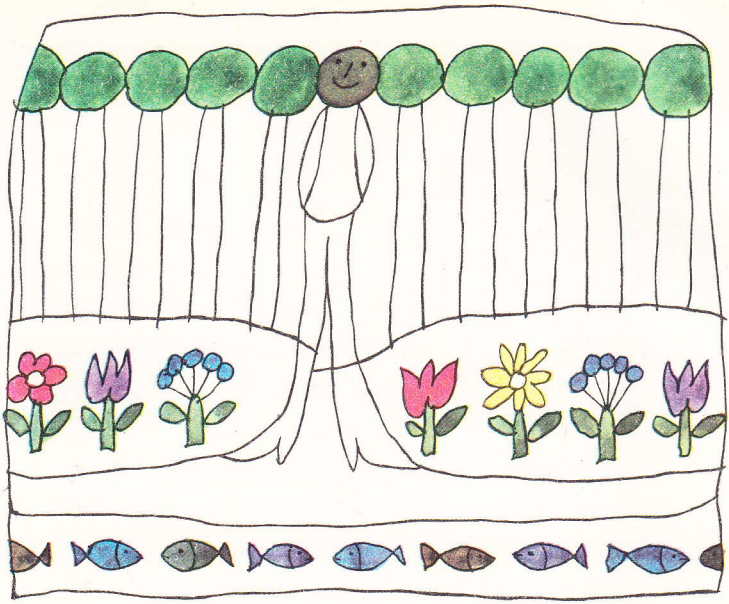

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő: Fazekas László · Műszaki vezető: Gonda Pál
Képszerkesztő: Moldova Zsuzsa · Műszaki szerkesztő: Török Károlyné
11 500 példány, 2,8 (A/5) ív, MSZ 5601–59
69.0504 – Kossuth Nyomda, Budapest

IF 1052 – f – 7072

18,– Ft

ÖT ÉVEN FELÜLIEKNEK